

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΤΩΝ

ΚΗΠΟΥΡΙΩΝ ΜΟΝΗΣ,

ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον.

1759—1873.

Συνταχθεῖσα μὲν ὑπὸ τοῦ Παροισιωτάτου

Ἀρχιμαρτύρου καὶ Ἡγουμένου αὐτῆς

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΚΑΛΟΥ.

Διασκευασθεῖσα δὲ ὑπὸ τινος τῶν αὐτοῦ φίλων.

Ἐκδίδεται δαπάνῃ τῆς Μονῆς

χάριν ἠθικῆς ὠφελείας παντός ὀρθοδόξου.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΤΥΠΟΙΣ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

1873.

ΤΑΚΟΒΑΤΣΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΤΩΝ

ΚΗΠΟΥΡΙΩΝ ΜΟΝΗΣ,

ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον.

1739—1873

Συνταχθεῖσα μὲν ὑπὸ τοῦ Παροισιωτάτου

Ἀρχιμανδρίτου καὶ Ἡγουμένου αὐτῆς

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΚΑΛΟΥ.

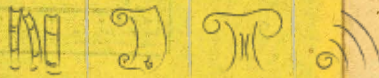
Διασκευασθεῖσα δὲ ὑπὸ τινος τῶν αὐτοῦ φίλων.

Ἐκδίδεται δαπάνῃ τῆς Μονῆς

χάριν ἡθικῆς ὠφελείας παντὸς ὀρθοδόξου.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΤΩΝ

ΚΗΠΟΥΡΙΩΝ ΜΟΝΗΣ,

ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον.

1739—1873.

Συνταχθεῖσα μὲν ὑπὸ τοῦ Παροισιωτάτου

Ἀρχιμανδρίτου καὶ Ἡγουμένου αὐτῆς

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΚΑΛΟΥ.

Διασκευασθεῖσα δὲ ὑπὸ τινος τῶν αὐτοῦ φίλων.

Ἐκδίδεται δαπάνῃ τῆς Μονῆς

χάριν ἡθικῆς ὠφελείας παντὸς ὀρθοδόξου.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΤΥΠΟΙΣ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

1873.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.52.Φ80005

186152
(B12907)

ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

ΤΟΥ

ΚΗΡΥΚΤΩΝ ΜΟΝΗΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΚΑΤΑΡΤΗΣ

1873-1878

ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΗ

ΕΝ ΤΗ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΚΑΤΑΡΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΗ

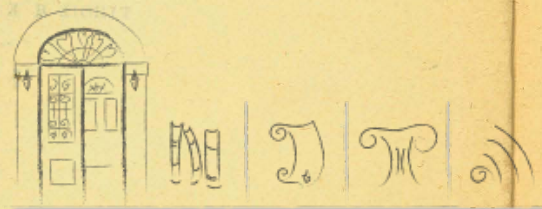
ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΗ

ΕΘΝ. ΒΙΒΛ. ΜΟΥΣΕΙΟΝ
ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΗ
ΕΝ ΤΗ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΚΑΤΑΡΤΗΣ

ΕΘΝ. ΒΙΒΛ. ΜΟΥΣΕΙΟΝ
ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΗ
ΕΝ ΤΗ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΚΑΤΑΡΤΗΣ

ΤΟΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙΣ.

Ἰερὸν καθήκον ἐπιβάλλεται μοι, πρὶν ἢ πρὸς τὸν ἀπάρ-
των Δεσπότην μεταχωρήσω, συνοπτικῶς πως ῥ' ἀφηγηθῶ τὰ
περὶ τῆς τῶν Κηπουρίων μονῆς, ἥς, εὐδοκίᾳ θείᾳ, προῖστα-
μαι. Σκοπὸς δὲ τῆς ἀφηγήσεως ταύτης οὐδεὶς ἄλλος ἐστίν, ἢ
ἡ τῶν Χριστιανῶν ὠφέλεια. Εὐελπιστῶ δὲ ὅτι καὶ ὑπόδειγμα
οὐ μικρὸν τοῖς νῦν καὶ τοῖς ἐσομένοις ἐν τῇ μονῇ ἀδελφοῖς
καταλείψω διὰ τῆς ἀφηγήσεως ταύτης.

Ὡς πρὸς τὴν ἕδρην καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς μονῆς πηγάς
εἶχον τὰ ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ σωζόμενα ἐπίσημα ἔγγραφα. Ὡς πρὸς
τὸν βίον δὲ τοῦ ἁγίου Εὐφροσύνου, ἄλλας μὲν ἐγὼ αὐτὸς πλη-
ροφίας ἀληθεῖς συνῆξα ἐξ ἐραρῶν, εὐπολήτων καὶ συγ-
χρόρων τῷ ἁγίῳ ἀνδρῶν, ἄλλας δὲ ἐκ ζώτων εἰσέτι καὶ συ-
ναναστραφέντων αὐτῷ. Ὡς πρὸς τὴν διασκευὴν δὲ τῆς ἀφηγή-
σεως συνεβουλεύθημι φίλον τιτὰ, ὅστις, ὡς οἶόν τε αὐτῷ, ἀρτε-
λάβετό μου προθύμως.

Δέχθητε ὅθεν, ἀδελφοί, τὴν μικρὰν μὲν ἀφήγησιν ταύτην,
εὐχόμενοι δὲ μέγαν ἔχουσαν, τὴν πνευματικὴν ὑμῶν ὠφέλειαν.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ τῆν 4 Αὐγούστου 1873.

Ὁ πρὸς Κύριον διάκτυρος ὑμῶν εὐχέτης
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ Ο ΚΑΛΟΣ.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΤΩΝ

ΚΗΠΟΥΡΙΩΝ ΜΟΝΗΣ,

ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΑΡΥΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ.

1759—1873.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Γεωγραφική αὐτῆς θέσις. — Ἰδρυσις αὐτῆς. — Ἀνάδειξις αὐτῆς εἰς Σταυροπήγιον. — Ἀνατροφή αὐτῆς καὶ ἀνάκτισις. — Χαρακτήρ, ἐξορία καὶ θάνατος τοῦ κτήτορος αὐτῆς. — Περιχοπαί τινες ἐκ τῆς τοῦ κτήτορος διαθήκης 1759.—1802.

Κατὰ τὸ Δυτικώτερον μέρος τῆς ἐπαρχίας Πάλης τῆς νήσου Κεφαλληνίας, ὑπὸ τοὺς πρόποδας μικροῦ βουνοῦ κεῖται ἡ εὐαγῆς τῶν Κηπουρίων μονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Ὁ ὑπεράνω τῆς θαλάσσης ἀπότομος βράχος ἐφ' οὗ τεθεμελιώται, τὸ πρὸς Μεσημβρίαν συνεγγίζον αὐτῇ μικρὸν δάσος καὶ τὸ πρὸς Δυσμᾶς τοὺς πόδας αὐτῆς βρέχον Ἴόνιον πέλαγος, οὐ μόνον τερπνοτάτην θέαν παρέχουσιν, ἀλλὰ καὶ συναισθήματα τοιαῦτα ἐν τῇ ψυχῇ διεγείρουσιν, ὅποια ὁ ἡσύχιος καὶ ἡρεμος διεγείρει βίος.

Κατὰ τὸ 1759 ἔλθων εἰς Κεφαλληνίαν Χρῦσανθός τις

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Πετρόπουλος ἐκ Παξῶν, Πατριαρχικὸς Ἀρχιμυνδρίτης, καὶ ἰδὼν τὸ κατάλληλον τῆς πρὸς πνευματικὰς ἀσκήσεις θέσεως τῶν Κηπουρίων, κατέβαλε τὸν πρῶτον θεμέλιον λίθον τῆς ἐν λόγῳ μονῆς, προτροπῇ τοῦ τότε Ἀρχιερέως καὶ τῶν τῆς νήσου προκρίτων. — Μετὰ ἕξ ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, τουτέστι τὸ 1765, ὁ ἐπ' ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ διαπρέψας Σαμουὴλ ὁ Βυζάντιος, ὁ κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου διθύων τούτους τῆς Μεγάλης ἐκκλησίας οἴκας, ἀνέδειξε τὴν ἀρτιούστατον ταύτην μονήν, Σταυροπήγιον, τουτέστιν ὑπαγομένην ὑπὸ τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου.

Περὶ τὰ μέσα ὅμως τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1767 ἐπελθὼν ὁ μέγας ἐκεῖνος σεισμὸς, ὁ πᾶσαν σχεδὸν τὴν νῆσον καταστρέψας, ἀνέτρεψεν ἄρδην καὶ τὴν ἀρτιπαγῆ ταύτην μονήν. Ἀλλ' ὁ ζῆλος καὶ ἡ δραστηριότης τοῦ κτήτορος κατῴρθωσε μετ' οὐ πολὺ, τῇ βοήθειᾳ τῶν χριστιανῶν, ἡ ἀνεγείρη ἐκ βάθρων τὴν εἰς σωρὸν λίθων ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ μεταβληθεῖσαν μονήν.

Οἱ τότε μετὰ τὴν τῆς μὲν ἰσχυρῶν ἀνάκτισιν τῶ κτήτορος συζῶντες ἦσαν, Παλλάδιος, Βιτάλιος, Μεθόδιος καὶ Εὐφρόσυνος, οἵτινες, ὑπέκοντες τῷ ἐναρέτῳ καὶ σοφῷ περὶ τὰς θείας Γραφὰς κτήτορι, ἔζων ὄντως ἀγγελικῶς ἀγαπῶντες τὸν Θεὸν πάσῃ δυνάμει καὶ τὸν πλησίον ὡς ἑαυτούς. Ἡ διδασκαλία τοῦ ἐναρέτου τούτου ἀνδρός, ὅστις, ἕνεκα τῆς διηγεοῦς καὶ ἐμβριθοῦς αὐτοῦ μελέτης, ἀνεδείχθη ἀποστολικὸς τῷ ὄντι διδάσκαλος, εἴλκυσε πάντων τὸν θυμασμὸν καὶ τὸ σέβας, ἐπιφέρουσα πλείστας ὅσας ψυχικὰς ὠφελείας. Οἱ ἐκ τοῦ προχείρου ἀφελεῖς λόγοι του ἐπέφερον ἀγλαοὺς καρπούς, διότι ἐπίστευε μὲν διὰ τῆς καρδίας καὶ ἐκήρυττε διὰ τοῦ στόματος πᾶν ὅτι δι-

καί οἱ καὶ σώζει τὸν ἄνθρωπον ἐνὶ λόγῳ, ἐδείκνυε τὴν πίστιν διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ.

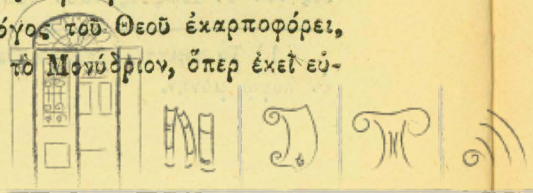
Τὸ χρυσοῦν ὄντως ἄνθος ὁ Χρῦσανθος περιέτρεχε παντοῦ τοὺς ἀσθενεῖς ἐπισκεπτόμενος, τοὺς τεθλιμμένους παρηγορῶν, τοὺς ἐχθροὺς διαλάσσων καὶ πάντας νοουθετῶν ἐν πνεύματι πραότητος.

Ἀλλ' ὁ μισόκαλος δαίμων, μὴ ἀνεχόμενος τὸν τοῦ Εὐαγγελίου ἐργάτην, διηρέτισε τὸν φθόνον κακεντρεχῶν τινων, οἵτινες διέβαλον τὸν ἱερὸν τοῦτον ἄνδρα εἰς τὴν τότε Ἑνετικὴν κυβέρνησιν ὡς Ῥωσοφρονα, λαβόντες τὸ ἐνδόσιμον ἐκ τῆς τιμῆς, ἣν ἀπένειμεν αὐτῷ ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσσίας Αἰκατερίνη ἡ Β'. διὰ τε τὴν παιδείαν αὐτοῦ καὶ εὐσέβειαν. (1) Ἡ κυβέρνησις λοιπὸν πεισθεῖσα εἰς τὴν διαβολὴν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς ἡμέρας, καὶ ἀκρίτως καὶ ἀβασανίστως ἐντεῦθεν αὐτὸν ἐξορίσασα ἀπέστειλεν εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Κερκύρας, διανοουμένη ἡ ἀποστείλῃ αὐτὸν ἐκεῖθεν εἰς τὰς τῆς Βενετίας διὰ βίου. Ἀλλ' οἱ Κερκυραῖοι γνωρίζοντες τὴν τοῦ εὐαγγελικοῦ τούτου ἀνδρός ἀθωότητα καὶ μεσολαβήσαντες παρὰ τῇ Ἑνετικῇ Ἀριστοκρατίᾳ ἠλευθέρωσαν μὲν αὐτὸν ἐκ τῆς εἰς Βενετίαν ἀπαγωγῆς καὶ τῶν τῆς Κερκύρας φυλακῶν, δὲν ἐδυνήθησαν ὅμως νὰ ἐπιτύχῃσι καὶ τοῦ νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτὸν εἰς Κεφαλληνίαν, καὶ διὰ τοῦτο μέχρι τέλους ἔμεινε περιορισμένος εἰς Παξούς.

Περὶ τὰ τέλη ὅμως τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1802 προειδὼς τὴν τοῦ βίου τελευτὴν διέθετο τὰ ἑαυτοῦ, καὶ τὴν 6 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ καὶ ἐτάφη εἰς τὸν ἐν Παξοῖς ναὸν τοῦ προφήτου Ἡλίου.

(1) Τὰ τιμητικὰ ταῦτα βασιλικά ἔγγραφα σώζονται εἰς τὴν

Ἡ καθ' ὑπαγόρευσιν διαθήκη αὐτοῦ (διότι ἕνεκα τῆς ἀσθενείας δὲν ἐδύνατο νὰ γράφῃ) καταδεικνύει ὁποῖαν πρὸς τὸ ὑπέρτατον Ἰὸν εἶχεν ἀφοσίωσιν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων μέχρι τελευταίας πνοῆς. Τὸ ὕψος τῆς διαθήκης εἶναι γραφικὸν καὶ καταλλήλως τεταγμένον· ἰδοὺ ἐν παραδείγματι μέρη τινὰ αὐτῆς. « Αἱ χεῖρές σου, λέγει, ἐποίησάν » με καὶ ἐπλασάν με, αἱ χεῖρες αἱ ἀπλωθεῖσαι ὑπὲρ καὶ » ἕνεκεν ἐμοῦ ἐν τῷ Σταυρῷ . . . . Οἶδας, Κύριε, ὅτι » διαβαίνομεν ἐν μέσῳ παγίδων πολλῶν, σου δὲ μόνου » τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ τὸ ἄπταιστον καὶ ἀναμάρτη- » τον, ἡμεῖς δὲ πάντες ἐν ἐπιτιμίῳ ἐσμέν, ὅτι οὐδεὶς » καθαρὸς ἀπὸ ρύπου κἂν μία ἡμέρα ἢ ἡ ζωὴ αὐτοῦ. Διὰ » τοῦτο δέομαι καὶ ἰκετεύω τὸ ἔλεος τῆς μεγαλωσύνης » σου, ἵνα φανῆς ἰλεως καὶ εὐσυμπάθητος ἐπ' ἐμέ . . . » Παρακατιῶν δὲ ἐκφράζει καὶ τὴν διὰ τὸ γένος λύπην του, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ ὠφελήσῃ αὐτό· τοῦτο δὲ ἀρκούντως καταδεικνύει, ὅτι ὑπελόγησε τὴν θλιβεράν κατάστασιν ἐν ᾗ, κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου, τὸ γένος διέκειτο. « Φθάτας, » λέγει, εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν καὶ γνωρίσας ὅτι δὲν εἶμαι » ἱκανὸς νὰ ὠφελήσω κατὰ τι τὸ γένος οὔτε ἐμαυτὸν, » ἠσπάσθην τὸν μονήρη βίον, ὡς ἔχων κλίσειν παιδιόθεν » πρὸς αὐτόν· ὑπῆγα λοιπὸν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ὅ,τι » καλὸν ἐκεῖθεν ἐδυνήθην νὰ συλλέξω συνέλεξα, ἀλλὰ, » κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἕνεκα ἀσθενείας ἀνεχώρησα » ἐκεῖθεν καὶ πάλιν ἐπέστρεψα εἰς Παξοὺς, ἐκεῖθεν δὲ » ὑπῆγα εἰς Κεφαλληνίαν, ὅπου, βιασθεὶς ἀπὸ τὸν τότε » ἀγιώτατον Ἀρχιερέα καὶ πάντας τοὺς προκρίτους » τῆς νήσου νὰ μείνω πρὸς ἡλικίαν τῶν κατοίκων » ὠφέλειαν καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐκαρποφόρει, » ἀπεφάσισα καὶ ὠκοδόμησα τὸ Μονῆριον, ὅπερ ἐκεῖ εὐ-

» ρίσκεται, με τὴν βοήθειαν πάντων τῶν κατοικούντων » εἰς ἐκείνην τὴν νῆσον. Δὲν ἐκληροδότησα ὑποστατικὰ » καὶ πλοῦτη, ἀλλὰ παρέδωκα τοῖς ἀδελφοῖς ὄρους καὶ » καλὰς τάξεις· τὴν ἀγάπην, τὴν φιλοξενίαν καὶ τὴν κοι- » νοβιότητα, δηλονότι νὰ ἦναι ἀχώριστοι καθὼς εἶναι τὴν » σήμερον. » Ἐκ τῶν περικοπῶν τούτων τῆς διαθήκης οὐ μόνον καταδεικνύεται, ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν, ἡ πρὸς τὸ Θεῖον αὐτοῦ πίστις καὶ ἀφοσίωσις, ἀλλὰ καὶ τὸ αἴτιον τῆς τοῦ Μονυδρίου ἰδρύσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Κατάστασις τῆς Μονῆς μετὰ τὴν τοῦ κτήτορος ἀποβίωσιν. — Ὁσίου Εὐφροσύνου βίος. — Θάνατος καὶ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων αὐτοῦ. — 1802—1814.

Μετὰ τὴν τοῦ κτήτορος ἀποβίωσιν ἀνέλαβεν ὁ Παλλάδιος τὴν τῆς Μονῆς διεύθυνσιν ἀκολουθῶν τὰ ἔχνη τοῦ κτήτορος· φυλάττων δηλαδή μετὰ τῶν λοιπῶν συναδέλφων του ὡς ἱεράν παρακαταθήκην πᾶν ὅ,τι ἐδίδαξεν αὐτοῦς ἔργῳ καὶ λόγῳ ὁ αἰμύνηστος Χρυσάνθος.

Εἵπομεν ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ ὅτι οἱ μετὰ τοῦ κτήτορος πρῶτον μονάσαντες ἦσαν, Παλλάδιος (ἐξ Ἰλλάρων), Βιτάλιος (ἰατρός ἐκ Λιβαθοῦς), Μεθόδιος (Ληξουραῖος) καὶ Εὐφρόσυμος (ἐξ Ἰλλάρων), οἵτινες συνειργάσθησαν καὶ κατὰ τὴν ἀρχικὴν τῆς Μονῆς ἰδρύσιν καὶ κατὰ τὴν ἀνάκτισιν αὐτῆς.

Οὗτοι πάντες διήγον βίον ὄγτως ἀγγελικόν, ἀλλ' ὁ ἐν

αὐτοῖς ἐπ' ἀρετῇ διαπρέπων ἦν ὁ Ὅσιος Εὐφρόσυνος, οὗ
τὸν βίον συντόμως πως ἀφηγοῦμεθα.

Ὁ ὅσιος οὗτος ἐγεννήθη ἐν τῇ κώμῃ Ἰλλάρων, ὁ δὲ
χρόνος τῆς γεννήσεώς του δὲν μᾶς εἶναι ἐπ' ἀκριβὲς
γνωστός, εἰκάζομεν ὅμως ὅτι ἐγεννήθη μεταξὺ τοῦ 1727
καὶ 1728, διότι κατὰ τὰς πληροφορίας ἀνθρώπων, οἵτι-
νες καλῶς αὐτὸν ἐγνώρισαν καὶ ζῶσιν εἰσέτι, μόλις ἤγε
τὸ εἰκοστὸν τρίτον τῆς ἡλικίας του ἔτος ὅτε ἐμόνασεν, ἐ-
μόνασε δὲ, ἐν ἔτος μετὰ τὴν τῆς μονῆς ἔδρυσιν, τοιούτεσι
τὸ 1760. Ἐπίσης ἀγνωστοὶ ἡμῖν εἶναι καὶ οἱ γονεῖς του,
τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶναι ὅτι κατήγετο ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν
Πυλαρινῶν Μαρκαντωνάτων καὶ ὅτι εἶχε συγγένειαν μὲ
τοὺς γονεῖς τοῦ νῦν ζῶντος Φωτεινοῦ Μαρκαντωάτου.
Οἱ γονεῖς του ἀπεβίωσαν ὅτε μόλις ἦτο δεκαετής, διότι
ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡλικίας συνέζη μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ
Ἰλαρίου Βόρου, τοῦ ὁποίου καὶ τὸν υἱὸν Ἀλέξανδρον ἀ-
νεδέχθη εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον πολ-
λὰς ἐλάβομεν πληροφορίας περὶ τῆς τοῦ ὁσίου Εὐφροσύ-
νου ἀρετῆς καὶ τῆς πρὸς τὸν Κύριον παρρησίας αὐτοῦ.

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐξεζήτησε τὸν Κύριον καὶ ὁ Κύριος
προσέσχεν αὐτῷ καὶ διὰ τοῦτο ἠυδόκησε νὰ ἀγαπήσῃ αὐ-
τὸν ὁ Ἰάριος Βόρος ὡς τέκνον του.

Ἐφρόντισε λοιπὸν ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἄνθρωπος ὅταν ἐγι-
γεν εἰκοσαετής νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ, προτρέπων αὐτὸν
νὰ νυμφευθῇ, ἀλλ' ὁ πολιὸς κατὰ τὴν ἀρετὴν νέος, μὴ
θέλων νὰ λυπήσῃ τὸν τόπον πατρός ἐπέχοντα Ἰάριον,
εὐδέποτε διεσαφήνισεν αὐτῷ ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἀφιερωθῇ
τῷ Κυρίῳ. Ἐκρυσσε δὲ τὸν ἅγιον τοῦτον ἔρωτα ἐν τῇ
καρδίᾳ αὐτοῦ, περιμένων τὴν παντοδύναμον τοῦ Ὑψίστου
δεξιάν ἵνα χειραγωγῆσῃ αὐτὸν εἰς τὰ κτιστά κτήματα τῆς

ἀρετῆς σκηνώματα, χωρὶς νὰ λυπήσῃ καὶ τοὺς θρέψαντας
αὐτὸν, οὓς ἠγάπα ὡς γονεῖς του. Ἴδου δὲ πῶς διηυθέτησε
τὸ πρᾶγμα ὁ δάκτυλος τῆς θείας Προνοίας. Πλησίον τῆς
οἰκίας ἐν ἣ διέμενον ἦτο (ὡς εἶναι καὶ μέχρι τοῦδε) ὁ
ναὸς τοῦ ἁγίου Νικολάου, εἰς τὴν πρὸς δυσμὰς θύραν τοῦ
ναοῦ τούτου ἐπορεύετο κατὰ νύκτα καὶ προσηύχετο, ἐν
ἀγνοίᾳ τῶν αὐτῶ συνοικούντων· νύκτα τινὰ ἐγερθεὶς ὁ
Ἰάριος τυχαίως, εἶδε μετ' ἀπορίας του κενὴν τὴν τοῦ
Εὐαγγελίου (α) στρωμνήν. Μεγίστη κατεκυρίευσεν αὐτὸν
λύπη καὶ ἐπειδὴ ἠγάπα αὐτὸν φιλοστόργως, ἐξήγησε τὴν
ἀπουσίαν του ὡς πρόδρομον ἀνθηκότητος. Πρὸς τὰ χα-
ράγματα ἐπέστρεψεν ὁ Εὐάγγελος καὶ ἤρτισε νὰ ετοιμά-
ζῃ τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα κατὰ τὸ σῆμα· ὁ δὲ Ἰά-
ριος οὐδὲν εἰπὼν αὐτῷ περὶ τῆς ἀπουσίας του ἐβούλετο
ἵνα συλλάβῃ αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν προσεχῆ νύκτα.
Ὅτε ἐφθασε τὸ μεσονύκτιον τῆς προσεχοῦς νυκτός, ἐγερ-
θεὶς ὁ Εὐάγγελος καὶ πορευθεὶς εἰς τὴν θύραν τοῦ ναοῦ
ἐγονυπέτησε καὶ προσηύχετο. Ὁ δὲ παρακολουθῶν αὐτῷ
κρύφα Ἰάριος, ὅτε εἶδεν αὐτὸν γονυκλινῆ καὶ ἤκουσε τὸ
ψυθύρισμα τῆς προσευχῆς ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός καὶ
ἀνελογίσαστο, ἅς συνέλαβε κατ' αὐτοῦ ἀθεμίτων πράξεων
ὑποψίας, ἐδάκρυσεν δοξάζων τὸν Θεὸν ὅτι ἐψεύσθη τῶν
ὑπονοιῶν του. Ἐκτοτε καὶ περ, φυσικῆς στοργῆς ἕνεκα,
λυπούμενος ὁ Ἰάριος, ἠύχθη αὐτὸν καὶ προέστρεψεν ἵνα
ἀποδύσῃται πρὸς τὸν κατὰ τῶν μεθοδεῶν τοῦ διαβόλου
ἀγῶνα καὶ ἀσπάσῃται ὃν προείλετο βίον.

Ἀνεχώρησε λοιπὸν καὶ ὑπετάγη τῷ Κυρίῳ καὶ εἰς τὸν
κτῆτορα τῆς μονῆς, περὶ οὗ διελάβομεν ἐν τῷ προηγου-

(α) Οὗτος ὀνομάζετο πρὶν ἢ λάβῃ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα.

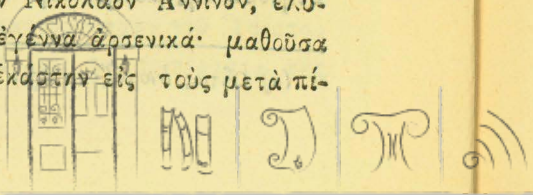
μένω κεφαλαίω, ὅστις μετὰ τριετῆ δοκιμασίαν ἐνέδυσεν αὐτὸν τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, μετονομάσας αὐτὸν Εὐφρόσυνον. Ἐκτοτε ἔζη τῷ ὄντι βίον ἄλλον εὐφραινόμενος εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄκρα αὐτοῦ ταπεινώσις, ἡ πρὸς πάντας ὑπακοή, ἡ ἀδιάλειπτος νοερά αὐτοῦ προσευγή, ἡ ἐγκράτεια, αἱ ὀλονύκτιοι στάσεις καὶ πρὸ πάντων ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πλησίον ἀγάπη, ἧτις εἶναι ἡ βίσις ἐφ' ἧς στηρίζεται τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ γινώρισμα, δι' οὗ καὶ ἐν ᾧ οἱ ἀληθεῖς τοῦ Χριστοῦ μαθηταὶ γινώσκονται, τοιαύτης αὐτὸν παρὰ τῷ Θεῷ ἠξίωσαν παρρησίας, ὥστε ὁ σοφίζων τὰ νήπια ἐχαρίσατο αὐτῷ τὸ τοῦ προορατικοῦ δῶρον. Πολλοί, ζῶντες ἔτι, διχτυσίως κηρύττουσι τὰς τοῦ ὁσίου προρρήσεις ἐκπληρωθείσας ἐν αὐτοῖς τούτοις τοῖς λέγουσι. Ἀγράμματος ὢν ἤξευρεν ἀπὸ στήθους τὴν Θεῖαν Γραφήν, διδάσκων διὰ τῶν θείων αὐτῆς λογίων τοὺς εἰς τὴν μονὴν προσερχομένους, νοουθετῶν καὶ ἐπανορθῶν αὐτοὺς διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ ταπεινώσεως καὶ πραότητος. Πληρέστατα δ' ἐφηρμόζετο ἐν τῷ ἁγίῳ τούτῳ ἀνδρὶ ἡ πάλαι περὶ τοῦ Σωτῆρος προταθεῖσα Ἰουδαϊκὴ ἀπορία. Ἐπὼς οὗτος οἶδε γράμματα μὴ μεμαθηκώς;

Ὅπως δὲ καταδείξωμεν πόσον ὁ Θεὸς ἐτίμησεν αὐτὸν καὶ ἐπὶ γῆς, ἀναφέρομεν ἐκ τῶν πολλῶν ὀλίγας αὐτοῦ προρρήσεις καὶ θαύματα.

Ἡ κόμησσα Ἀγγελικὴ Χωραεᾶ, μία τῶν πρωτίστων τῆς νήσου μας Κυριῶν κατὰ τὴν καταγωγὴν καὶ τὸν πλοῦτον, μονογενῆς θυγάτηρ τοῦ κόμητος Κωνσταντίνου Χωραεᾶ, ἐνουμειύθη τὸν Κύριον Νικόλαον Ἀννινον, ἐλυπίετο ὁμῶς σφόδρα διότι δὲν ἐγένετο ἀρσενικά· μαθοῦσα ὁμῶς τὰ θαύματα, ἅπερ καθ' ἑκάστην εἰς τοὺς μετὰ πί-

σεως προσερχομένους ἐτέλει ὁ ὅσιος, μετέβη εἰς τὴν τῶν Κηπουρίων μονὴν καὶ ἐξωμολογήθη αὐτῷ τὴν λύπην τῆς· ὁ δὲ Εὐφρόσυνος μετ' Εὐαγγελικῆς ἀγάπης παραινέσας αὐτὴν νὰ πιστεύῃ ὅτι, ὅπου βούλεται Θεὸς νικᾶται φύσεως τάξις καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ ἐπαίρηται ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τῇ εὐγενείᾳ αὐτῆς, ἀλλὰ νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν τὸν πάντων Κύριον τὸν ταπεινώσαντα ἑαυτὸν μέχρι θανάτου σταυρικοῦ, ἐνεθάρρυνεν, εἰπὼν « Ὁ Θεὸς, Κυρία, δωρήσεται σοὶ τρεῖς υἱοὺς » ὡς καὶ ἐγένετο. Ἡ κυρία αὕτη μετὰ τὴν τῆς προρρήσεως ἐκπλήρωσιν οὐ μόνον πᾶσιν ἐκήρυτε τὴν τοῦ ὁσίου πρόρρησιν, ἀλλὰ καὶ μέχρι τελευταίας πνοῆς οὐδέποτε ἐπαύσατο ἀγαθοεργουσα, προστάτις ὀρφανῶν καὶ χηρῶν γενομένη, ἀσθενῶν καὶ πενομένων ἀνακούφισις καὶ πάντων τῶν θλιβομένων παρήγορος· ἔλεγε δὲ συχνάκις « Οἱ λόγοι τοῦ ἁγίου Εὐφροσύνου μ' ἐξήγαγον ἐκ τοῦ σκότους τῆς κοσμικῆς ἀλαζονείας καὶ ἐκτότε πράγματι ἐνόησα ὅτι εἰμὶ γῆ καὶ σποδός. » Ἀπεβίωσε δ' αὕτη ἡ ἐπ' εὐγενείᾳ καὶ πλούτῳ διαπρέπουσα, ἀφοῦ ἔλαβε τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα.

Ὁ σύγχρονος τοῦ Εὐφροσύνου Μεθόδιος Αὐγερινὸς ἐκ τῆς πόλεως Ληξουρίου, εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ μονῇ τὸν τοῦ ἀδελφοῦ του υἱὸν Διονύσιον (οὗ τὰ τέκνα σώζονται ἔτι καὶ νῦν) διανοούμενος ν' ἀναθρέψῃ αὐτὸν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, ὡς μέλλοντα ἱερέα τῆς μονῆς. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ μονὴ δὲν εἶχεν ἄλλους συντηρήσεως πόρους (καθὼς καὶ νῦν) παρὰ τὴν διὰ χειρῶν ἐργασίαν τῶν μοναχῶν καὶ τὸν ἔρανον τῶν χριστιανῶν, ἐστερεῖτο δὲ

τότε τῶν χρειῶδων. Ὁ Μεθόδιος ὡς διευθύνων τὴν μονὴν ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ εἰς Κέρκυραν ἱερομόναχόν τινα Σπυρίδωνα Μουρελάτον μετὰ τοῦ ῥηθέντος ἀνεψιοῦ του, χάριν ἐλέους. Ὁ Εὐφρόσυνος εἶπε πρὸς τὸν Μεθόδιον — μὴ ἀποστείλῃς τὸν ἀνεψιόν σου εἰς Κέρκυραν — ἀλλ' ὁ Μεθόδιος ὀλίγην ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν συμβουλήν ταύτην. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀφοῦ ἔφθασαν ἐκεῖ, περιέπεσαν ὁ Διονύσιος εἰς ἀμάρτημα κωλυτικὸν τῆς ἱερωσύνης· ἡ χάρις δὲ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐγνώρισε τὴν πτώσιν τοῦ Διονυσίου τῷ Εὐφροσύνῳ, ὅστις τὴν αὐτὴν στιγμήν εἶπε τῷ Μεθοδίῳ, « Μεθόδιε, ὁ Διονύσιος ἱερώθη ἐν Κερκύρα » ἀλλ' οὔτε καὶ τότε ἐνόησεν ὁ Μεθόδιος τί ἐσημαίνουν οἱ λόγοι οὗτοι. Μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπανελθόντων αὐτῶν ἐκ Κερκύρας, ἔβλεπεν ὁ Μεθόδιος τὸν ἀνεψιόν του ἐτοιμαζόμενον ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὸν οἶκόν του, προέτρεπεν ὅθεν αὐτὸν νὰ μείνῃ καὶ χειροτονηθῇ ἱερεὺς τῆς μονῆς, ἀλλ' οὗτος ἐξωμολογήθη αὐτῷ τὴν πτώσιν του γενομένην καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Εὐφρόσυνος εἶπε τῷ Μεθοδίῳ « ὁ Διονύσιος ἐχειροτονήθη ἐν Κερκύρα. » Τὴν πρόρρησιν ταύτην διηγεῖτο πάντοτε, ἦν καὶ τὰ ζῶντα τέκνα του τοσάκις παρὰ τοῦ πατρὸς ἀκούσαντα μαρτυροῦσι.

Ἐν τῇ ἱερᾷ τῶν Θεμάτων μονῇ τοῦ δήμου Πυλάρου ἔζη τότε πνευματικὸς τις ἐνάρετος καὶ Θεοσεβὴς καλούμενος Γεδεών, ὅστις, ἀκούων τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα περὶ τοῦ προορατικοῦ τοῦ ὁσίου Εὐφροσύνου, ἠπίσται. Ἀπεφάσισεν ὁμῶς, πρὶν ἢ γνωστοποιήσῃ τινὶ τὰς ἀμφιβολίας του, νὰ μεταβῇ εἰς τὴν μονὴν τῶν Κηπουρίων καὶ ἰδῇ αὐ-

τοπροσάπως τὸν ὡς ἅγιον φημιζόμενον τοῦτον ἄνδρα. Μετέβη λοιπὸν περὶ τὰ μέσα Ἰουλίου εἰς Ληξούριον καὶ ἐκεῖθεν ὀδηγηθεὶς ἔφθασεν εἰς Κηπούρια. Ἦτο μεσημβρία ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν μονὴν, ἀλλ' οὐδὲ καθ' ὁδόν, οὐδὲ εἰς αὐτῆς τῆς μονῆς τὸ προαύλιον ἀπήντησεν οὐδένα. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς θύρας τοῦ νάρθηκος, ὅπου διέμενεν ὁ ὁσιος Εὐφρόσυνος, ἐπὶ τινος ξυλίνου ἐδωλίου καθήμενος καὶ ἐπὶ τῆς βακτηρίας του στηριζόμενος· ἀφοῦ δὲ ἤσπασθη τὰς ἀγίας εἰκόνας, ἐπιστρέψας ἐχαιρέτισε καὶ τὸν ἐκεῖ καθήμενον γέροντα, ὅστις, κεκλιμένην ἔχων πρὸς τὸ στήθος τὴν κεφαλὴν, ἀντεχαιρέτισεν αὐτὸν, λέγων. « Εὐλόγησόν με, ἅγιε πνευματικέ, ἀπὸ τῆν μονὴν τῶν Θεμάτων » καὶ ἐγερθεὶς ἤσπασθη τὴν δεξιάν του. « Τί ζητεῖς λοιπὸν, πάτερ Γεδεών; Ὁ πνευματικὸς ἔμεινεν ἐκστατικὸς ἀκούων τὸ ὄνομά του παρ' ἀνθρώπου, ὃν οὐδέποτε εἶδεν. Ἦλθον, μετ' ἐκπλήξεως ἀπεκριθῆ, νὰ προσκυνήσω τὴν Θεοτόκον καὶ νὰ ἴδω καὶ τὸν γέροντα Εὐφρόσυνον μεθ' οὗ ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω περὶ τινων πνευματικῶν ὑποθέσεων. Ἐγὼ εἰμὶ, πνευματικέ μου, ὁ ζητούμενος, ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλότερος πάντων ἀνθρώπων. Τότε λοιπὸν συνομιλήσαντες ἐπὶ ὥραν ἰκανὴν, ἤκουσεν ὁ πνευματικὸς πράγματα γνωστὰ μόνῳ τῷ Θεῷ καὶ αὐτῷ· ἀνεχώρησεν ἀκολούθως ἐκεῖθεν δοξάζων τὸν Θεόν, τὸν θαυμαστὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ καὶ πιστεύων ἀκραδάντως περὶ τοῦ προορατικοῦ χαρίσματος, ὃ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος πλουσίως ἐξέχεεν ἐπὶ τὸν ὅσιον αὐτοῦ Εὐφρόσυνον.

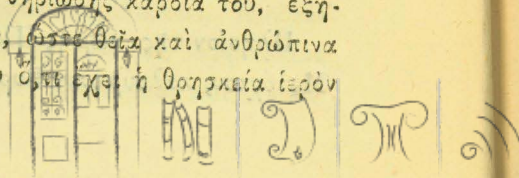
Πλησίον τῆς κόμης Ἰλλάρων εἶχεν ἡ μονὴ μικρόν τι Μετόχιον, καλούμενον Βοράτο, ὅπου ὁ ὁσιος ἐκ διαλειμ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

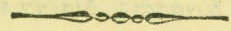
μάτων διέμενον. Εἰς τὸ Μετόχιον τοῦτο ἔκοπτον πέτρας οἱ πατέρες διὰ νὰ περιτειχίσωσι τὰ ἐκεῖ χωράφια τῶν μεταξύ τῶν πετρῶν μία τοσαύτην εἶχε σκληρότητα, ὥστε δι' ὄλων τῶν προσπαθειῶν τῶν οἱ πατέρες ἠδυνάτουσαν νὰ τὴν κόψωσιν. Ὁ ὄσιος Εὐφρόσυνος ἔδλεπεν ἐκεῖ εὐρισκόμενος τὰς ἀγωνίας τῶν καὶ θέλων νὰ τοὺς διδάξῃ τὸ, σὺν Θεῷ καὶ χεῖρα κίνει, λαμβάνει τὸν πέλεκυν καὶ ποιήσας δι' αὐτοῦ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐπὶ τῆς πέτρας, διέρρηξεν αὐτὴν εὐθὺς εἰς τεμάχια. Ἁγίε γέρον, φωνεῖ τις τῶν ἐκεῖ πατέρων, ἃς κόψωμεν καὶ ταύτην, δείξας μεγάλην τινὰ παρχειμένην πέτραν, ὁ Θεὸς πιστεύεται ἀλλὰ δὲν δοκιμάζεται, ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Εὐφρόσυνος, ἂν ἔχῃς πίστιν ὅτι ὁ Θεὸς οὐ ψεύδεται, δύνασαι δι' αὐτῆς νὰ ἐκταπίσῃς ὄρη.

Εἰς τὸ αὐτὸ Μετόχιον διαμένων ὁ ὄσιος ἠνωχλεῖτο συγχνάκις ὑπὸ τινος ἀσεβοῦς, νόμον ἔχοντος τὰ ὄπλα του καὶ τὴν ιδέαν ὅτι εἶναι παληκαρᾶς. Ἄν ποτε οἱ πατέρες τὸν παρεκάλουν νὰ μὴ τοὺς ζημιοῖ, ἐξύβριζεν αὐτοὺς καὶ ἠπειλεῖ. Προσεκάλεσε λοιπὸν αὐτόν ὁ Εὐφρόσυνος καὶ μετὰ πατρικῆς στοργῆς ἐνουθέτησεν αὐτόν ν' ἀφήσῃ τὴν κατὰ τῶν πατέρων ληστρικὴν του διαγωγὴν, λέγων αὐτῷ, ὅτι πάντοτε τὴν κακὴν πράξιν ἢ τιμωρία ἀκολουθεῖ καὶ ὅτι ὑπάρχει δύναμις πάσης δυνάμεως ἀνωτέρα, ἣτις Θεὸς ἢ βράδιον παιδεύει τοὺς βαναύτως καὶ θηριώδως πρὸς τοὺς ἀδελφούς των φερομένους. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ μαλαχθῇ διὰ τῶν συμβουλῶν τούτων ἡ θηριώδης καρδιά του, ἐξήφθη ἀπ' ἐναντίας ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε θεῖα καὶ ἀνθρώπινα ἐξυβρίσας καὶ βλασφημῶν πᾶν ὅτι ἔχει ἡ Θεοσκεία ἱερόν

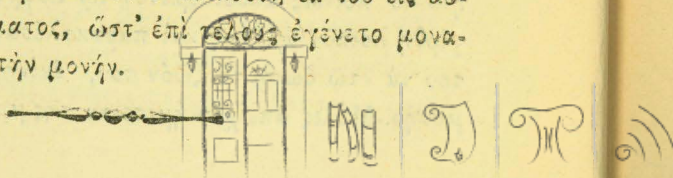
καὶ ὄσιον ἠγέρθη νὰ ἀνχωρήσῃ. Τότε ὁ ὄσιος οἰκτεῖρας αὐτόν, τῷ εἶπεν, ἄθλιε, ἐπειδὴ ἀντὶ νὰ δοξολογῆς, βλασφημεῖς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ τὴν ὑπέραγνον αὐτοῦ μητέρα, αὐτό σου τὸ στόμα θέλει γεμίσει μετ' ὀλίγας ἡμέρας αἵματος ἐκ σφαίρας πυροβόλου καὶ θέλεις ἀποθάνει ἀλαλος. Μετ' οὐ πολλὰς τῷ ὄντι ἡμέρας, ἐνῷ ἐκεῖτο ὑπτιος ὁ βλάσφημος οὗτος, καὶ τίς οἶδε, τί διανοοῦμενος, σφαῖρα πυροβόλου διαπεράσασα τὰς παρειάς του ἔκοψε καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ· τὸ βορβορῶδες δ' ἐκεῖνο καὶ βλάσφημον στόμα ἐπληρώθη αἵματος καὶ μετ' ὀλίγον ἐξέψυξεν ἀλαλος κατὰ τὴν τοῦ ὄσιου πρόρρησιν. Πολλοὶ ζῶντες εἰσέτι, διηγοῦνται τὸν θάνατον τούτου, τοῦ ἐκ τῆς κόμης Ἰλλάρων καὶ ὀνομαζομένου Θεοδοσίου Κατσιδολιαῖ.

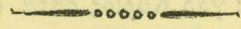
Εὐπορὸς τις οἰκογένεια ἐκ τῆς κόμης Ἰλλάρων περιήλθεν εἰς ἐσχάτην ἐνδειαν ἕνεκα διαφόρων συμβάντων, τόσῃ δὲ, κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος καθ' ὃ ἠκολούθησεν ὁ μέλλομεν διηγηθῆναι, ἐπασχεν ἔλλειψιν, ὥστε καὶ τοῦ ἄρτου αὐτοῦ ἐσπάνιζεν. Ὁ οἰκογενειάρχης μὴ δυνάμενος νὰ πορισθῇ τὰ πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας του ἀναγκαῖα, καίπερ γενναῖος, ἐφθάνεν ὁμως εἰς ἀπελπισίαν. Κατὰ τὴν μεγάλην ἐβδομάδα τοῦ ἔτους ἐκείνου εὐρέθη ἐν τῇ μεγίστη ἀπορίᾳ ὡς στερηθεὶς καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου. Τὴν νύκτα τῆς μεγάλης Παρασκευῆς ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο μεταβαίνων σχέδιον θεραπείας, ἐνθυμήθη καὶ τὸν γέροντα. (Τοῦτο ἦτο τὸ κοινῶς ἀποδιδόμενον τῷ Εὐφροσύνῳ ὄνομα) Ἠγέρθη λοιπὸν ἀμέσως καὶ παρακαλέσας ἕνα τῶν γειτόνων του νὰ τῷ δώσῃ τὸ ζῶόν του, ἐκίνησεν εὐθὺς πρὸς τὴν

ΓΙΑΚΩΒΗ ΠΕΛΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

τὸν γέροντα μετὰ δύο πατέρων πορευομένους δι' ὑποθέσεις τῆς μονῆς εἰς τὴν πόλιν Ληξουρίου. Ἡ ἀπελπισία του ἐκορυφώθη, διότι μόνην ἀγκυραν ἐλπίδος ἐνόμιζεν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀπήντησεν. Ἔτις ἡ ὠφέλεια διαλογίζετο ἐν ἑαυτῷ, νὰ ὑπάγω εἰς τὴν μονήν; Ἔτις εἰς τίνα νὰ εἶπω τὸ ἔσχατον τῆς ἐνδείας μου; Ταῦτα δὲ διαλογιζόμενος ἐπέστρεψεν ἀκολουθῶν τὸν Εὐφρόσυτον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. Ἔτις, τέκνον μου, ἐπέστρεψες; εἶπεν αὐτῷ ὁ Εὐφρόσυτος. Διότι, ἅγιε γέρων, ἤλπιζον ὅτι θὰ σ' εὕρω εἰς τὴν μονήν, ἀλλ' ἤδη εἶναι πάντη περιττὸν ἀφοῦ ἀπέτυχον τοῦ ποθουμένου. Ὅχι, τέκνον μου, πορεύου νὰ προσκυνήσης καὶ ἡ Θεοτόκος θέλει θεραπεύσει τὴν ἀνάγκην σου. Ὅταν ἡ πάντων προστάτις καὶ σκέπη δὲν σὲ βοηθήσῃ ἔτις νὰ σὲ ὠφελήσῃ δύναται; Διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ μᾶλλον τὸν γέροντα, παρὰ ἐλπίζων θεραπείαν τῆς ἀνάγκης του, ἐπέστρεψεν. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν μονήν τὸν ἐξένισαν, κατὰ τὸ σῦνηδες, ἀλλ' ἔβλεπεν ὅτι ὁ ἥλιος ἤδη τοῦ μεγάλου Σαββάτου ἀνέτειλε καὶ θεραπείαν οὐδεμίαν εἶδεν ἠτοιμάσει λοιπὸν τὸ ζῶν του ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἐν τῷ ἐτοιμάζεσθαι φωνεῖ αὐτὸν ὁ οἰκονόμος τῆς μονῆς νὰ περιμεινῇ· εὐθὺς λοιπὸν ἔφερον αὐτῷ ἄλευρα, τυροὺς, ἔλαιον καὶ ἐφόρτωσε τὸ ζῶν του, λάβε ταῦτα, εἶπε, τὰ ὁποῖα παρήγγειλεν ὁ γέρων ἀπὸ χθὲς νὰ σοὶ ἐτοιμάσωμεν ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἐπιστρέφει παρὰ τὸ δειλινόν. Ἀνεχώρησε λοιπὸν ἐκεῖθεν δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ διηγούμενος εἰς πάντας, ὅτι πρὶν ἢ σκεφθῆ αὐτὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν μονήν ὁ ἅγιος γέρων τὸ ἤξευρε. Τόσον δ' εἰλικύσθη ἐκ τοῦ εἰς αὐτὸν συμβάντος θαύματος, ὥστ' ἐπὶ τοῦ ἐγγένετο μοναχὸς καὶ ἐσώθη εἰς τὴν μονήν.

Εἰς τὸν οἶκον τὸν ὁποῖον ἀνετράφη ὁ ὀσίος ἠθλίει τὸ δωδεκαετὲς τέκνον τοῦ Παναγῆ Βόρου καλούμενον Διονύσιος. Τρέχει λοιπὸν ὁ πατὴρ τοῦ ἀσθενοῦντος εἰς τὸν ἀμισθον ἱατρὸν Εὐφρόσυτον, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ προσθεύσῃ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ τέκνου του. Ἀφοῦ τὸν ἐνούθησε καὶ παρέστησεν αὐτῷ τὸ ἐπίκηρον τοῦ παρόντος βίου, παρηγορήθητι, εἶπεν, ἀδελφέ, καὶ τὸ τέκνον σου ἤδη ἠξιώθη τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεως, εἴθε δὲ καὶ ἡμεῖς ν' ἀξιωθῶμεν τοιαύτης ἀναπαύσεως! Ὅταν ὁ πατὴρ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του, εὗρε τὸ τέκνον του νεκρόν. Ὁ γὺν ἄγων τὸ 85 τῆς ἡλικίας του υἱὸς τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Σπυρίδων καὶ ἄλλοι συνομήλικες αὐτῷ, οὐ μόνον τοῦτο ὡς αὐτόπται διηγοῦνται, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα συνομιρίας χάριν παραλείπομεν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἀριδῆλως καταδείκνυται ἡ πρὸς Θεὸν τοῦ ὀσίου παρρησία, ἣν ἐκτίηται διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας καὶ διανοίας ἀγάπης αὐτοῦ. Παναχόμενος τῆς Κεφαλληνίας συνέτρεχον νὰ λάβωσι τὴν εὐλογίαν του, οὐδεὶς ἀνεχώρει κενός, πάντας ὠφέλει διὰ τε τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν πρὸς Κύριον δεήσεων αὐτοῦ· ἦτο τῶν ἀσθενούντων ὄντως ἱατρός, τῶν πενομένων τροφὸς, τῶν θλιβομένων παραμυθία, ὑπὲρ πάντων αὐτοκλήτως δεόμενος. Πολλάκις περὶ μέσας νύκτας ἤγειρε τοὺς πατέρας νὰ προσευχηθῶσιν ὑπὲρ πλοίου κλυδωνιζομένου, ἢ ὑπὲρ τῶν βρέως ἐν ἀσθενείᾳ κηταχειμένων, ἐνὶ λόγῳ πάντα τὸν βίον αὐτοῦ διήλθεν ἀγαπῶν τὸν Θεὸν πάσῃ δυνάμει καὶ τὸν πλησίον του ὡς ἑαυτόν!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 Ὅταν ἐπὶ ὁ Κύριος ἐγγώρισεν αὐτῷ τὴν τελευταίην αὐτοῦ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

προσεκάλεσε τοὺς πατέρας καὶ πολλὰ περὶ πολλῶν αὐ-
 τοῖς εἰπὼν, εἶπε καὶ τάδε « Ἐπιθυμεῖτε, ἀδελφοί, νὰ μά-
 » θητε καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς μονῆς· μάθετε λοιπὸν
 » ὅτι πολλάκις θὰ κινδυνεύσῃ, ἀλλ' ἡ πρεσβεία τῆς Θεο-
 » τόκου σώσει αὐτὴν, ἂν οἱ προσερχομένοι μονάσαι τη-
 » ρῶσι τὰς τοῦ Κυρίου ἐντολὰς καὶ πρὸ πάντων τὴν ἐν
 » ἀλλήλοις καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην. Ἡ μονὴ
 » προβήσεται ἐπὶ τὸ κρεῖττον, ὅταν ὁ μοναχὸς δὲν ἐπιδιώ-
 » κῃ πρωτοκαθεδρίας οὔτε θέλει νὰ ὑπερέχῃ τῶν λοιπῶν
 » ἀδελφῶν, ἵνα τιμᾶται δὴθεν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ μα-
 » θητῆς τοῦ Χριστοῦ ζητεῖ νὰ ἀρέσῃ τῷ Χριστῷ, ὁ θε-
 » λων ν' ἀρέσῃ τοῖς ἀνθρώποις οὐ μόνον στερεῖται πνευ-
 » ματικῆς πρόδου, ἀλλὰ καὶ τὰ ὅσα αὐτοῦ συντριβήσον-
 » ται· δηλαδὴ τὰ πνευματικὰ χαρίσματα ἀφρονται ἀπ' αὐ-
 » τοῦ — συντρίφει γὰρ Κύριος ὅσα ἀνθρωπαρέσκων —
 » Ὁ Θεός, ἀδελφοί, θέλει πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπί-
 » γνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ἀλλ' οὐδεὶς δικαιωθῆναι δυνή-
 » σεται, ἐὰν μὴ τῇ καρδίᾳ πιστεύσῃ· οὐδὲ δυνήσεται σω-
 » θῆναι ἐὰν μὴ διὰ τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης ὁμολογήσῃ
 » τὰ πιστευόμενα· διότι, — καρδίᾳ μὲν πιστεύεται εἰς
 » δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν. Ὁ
 » μοναχὸς ὅστις δὲν ἐφρόντισεν, ἢ δὲν φροντίζει νὰ μά-
 » θῃ ποία εἶναι ἡ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀποστολή του,
 » ποῖα εἶναι τὰ καθήκοντα, ἃ αὐτοθελῶς ἀνεδέχθη, ἀλλὰ
 » στηρίζει τὴν σωτηρίαν του εἰς τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ
 » σωματικὴν παρουσίαν του, εἰς τὰς τεταγμένας νηστεί-
 » ας καὶ προσευχὰς, ὁ τοιοῦτος οὐ μόνον πόρρω τῆς ἀ-
 » ληθείας ἀπέχει, ἀλλὰ καιρίως καὶ τὴν θεϊότητα τῆς
 » θρησκείας προσβάλλει. Ναι μὲν ὁ μοναχὸς πρέπει νὰ
 » προσεύχηται, νὰ νηστεύῃ, νὰ ἀγρυπνῇ καὶ νὰ τοῦτοις

» παραπλήσια νὰ πράττῃ, ἀλλ' ὅμως ἡ κυρία ἀποστολή
 » του εἶναι, ἡ διὰ τῶν λόγων καὶ ἔργων του στήριξις
 » τοῦ πλησίον, ἡ στήριξις δὲ αὐτῆ δι' οὐδενὸς κατορθοῦ-
 » ται, ἢ μόνον διὰ τῆς ἀγάπης. Ὅλαι αἱ ἀσκήσεις, πάν-
 » τες οἱ ἀγῶνες, πᾶσαι αἱ προσευχαὶ καὶ νηστείαί καὶ
 » αὐτὸς ἐπὶ τέλος ὁ μαρτυρικὸς θάνατος εἶναι μάταια καὶ
 » κενὰ, ὅταν δὲν ἀποδεικνύωμεν διὰ τῶν ἔργων τὴν εἰς
 » τὸν πλησίον ἀγάπην. Αὐτὴν, ἀδελφοί, ἂν πάντοτε ἔχη-
 » τε πρὸ ὀφθαλμῶν, ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης θέλει σᾶς ἐπι-
 » σχύσει νὰ ἐκτελέσητε τὰς εἰς αὐτὸν αὐτοθελεῖς ὑπο-
 » σχέσεις σας. Τὴν δὲ μονὴν ἀναδείξει ψυχικὸν ἰατρεῖον
 » καὶ αὐξάνουσαν ὀσημέραι ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς. Αὕτη
 ἦτο ἡ τελευταία τοῦ Ὁσίου περὶ τῆς μονῆς πρόρρησις.

Ἀνεπαύθη δὲ ἐν Κυρίῳ τὴν 10ην Σεπτεμβρίου τοῦ
 1811 Σ. ἔτους.

Τρία ἔτη μετὰ τὴν τοῦ Ὁσίου ἀποβίωσιν ἐποίησαν οἱ
 πατέρες τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων αὐτοῦ, εἰς ἣν
 πολλοὶ παρευρέθησαν, ἐν οἷς καὶ ἡ Κόμησσα Ἀγγελικὴ
 Χωροφᾶ, πάντες δὲ ἠθάνθησαν τὴν ἀρρητον ἐκείνην
 εὐωδίαν, ἣν ὁ Θεὸς ἐπιπέσει καὶ ἐπὶ τοῖς ὀστέοις τῶν ὁ-
 σίων αὐτοῦ. Τὰ ὅσα ταῦτα μετὰ τῆς κάρας τοῦ ὀσίου
 εὐρίσκονται ἐν τῇ μονῇ, οὐ μόνον εὐωδίαν ἀναπέμποντα,
 ἀλλὰ καὶ θαυματουργοῦντα εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτὰ
 ἀσπαζομένους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Κωνσταντῖος Μοσχονᾶς Ἡγούμενος. — Ἀναφορὰ αὐτοῦ πρὸς τὸν
 ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 γυν. Αὐτοκράτορα τῆς Ῥωσσίας Ἀλιξάνδρον Β'. — Θάνατος
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

αὐτοῦ. — Διωρισμὸς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τῆς μονῆς, ὡς ἠγούμενου, Γερασίμου Καλοῦ. — Καταστροφή τῆς μονῆς σχεδὸν ἀπάσης ὑπὸ σεισμοῦ. — Αἱ μετὰ τὸν σεισμὸν ἐπισκευαὶ καὶ οἰκοδομαί. — Ἡ νῦν κατάστασις αὐτῆς.

Ἀπὸ τοῦ 1844 μέχρι τοῦ 1837 ἐξέλεγον οἱ πατέρες ὡς ἠγούμενον τὸν μᾶλλον τῇ ἡλικίᾳ προβεβηκότα, ἀλλ' ἐν τῷ χρονικῷ τούτῳ διαστήματι ἤρχισεν ἡ ἀδελφότης ν' αὐξάνῃ ἀριθμητικῶς καὶ ἐπομένως ἀπηγεῖτο ἠγούμενος ἐξειδιασμένης δραστηριότητος, ὅπως δυνηθῇ ν' ἀνθέξῃ εἰς τὰς ἀμέσους τῆς μονῆς ἀνάγκας. Ὡς τοιοῦτον λοιπὸν ἐξελέξαντο τὸν Κωνσταντῖον Μοσχονᾶν κατὰ τὸ 1837, ὅστις, τῇ βοήθειᾳ τῶν χριστιανῶν καὶ τῇ ἀκαμάτῳ αὐτοῦ τε καὶ τῶν μοναχῶν ἐργασίᾳ, διετήρει ὡς ἔδει τὴν μονὴν, λιτῶς μὲν, ἀλλ' ἐπαρκῶς. Ἀλλ' ἡ κατὰ τὸ 1857 ἐπελθοῦσα πενία τοῦ τόπου, ἐπέφερε καὶ εἰς τὴν μονὴν οὐ μικρὰν οἰκονομικὴν κρίσιν. Οἱ ἀγῶνες καὶ ἰδρωτῆς τῶν μοναχῶν δὲν ἐξήρχουν πρὸς τε διατήρησιν αὐτῶν καὶ περίθλαψιν τῶν ἐν τῇ μονῇ καθ' ἑκάστην προσερχομένων ἐνδεῶν. Ἠναγκάσθη ἔθεν, τούτων ἐνεκα, ὁ ἐν λόγῳ ἠγούμενος κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1858 νὰ προσάξῃ ἀναφορὰν διὰ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ Ῥωστικοῦ Προξένου πρὸς τὴν αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Αὐτοκράτορα πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν Ἀλέξανδρον τὸν Β'. δι' ἧς ἐξήρτειτο τὴν ἀδειν νὰ περιέλθῃ τὴν Ῥωσσίαν καὶ ζητήτῃ τὴν βοήθειαν τῶν ἐμοδόξων Ῥώστων πρὸς συντήρησιν τῆς μονῆς. Γενομένης δεκτῆς τῆς ἀναφορᾶς παρὰ τε τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἐστάλησαν δι' ἀδείας καὶ συστάσεως τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου

τὸ 1860 ὁ ἱερομόναχος καὶ Ἀρχιμανδρίτης τῆς μονῆς Γεράσιμος Καλὸς, μεθ' ἐνὸς μοναχοῦ Διονυσίου Μακρῆ, οἵτινες περιήλθον τὴν Ῥωσσίαν ἐπὶ δύο ἔτη. Τὰ συναχθέντα εἰς χρήματα ἐλέη ἦσαν μέτρια, τὰ δὲ εἰς ἄμφια καὶ ἱερὰ σκεύη πλούσια.

Πρὶν ὅμως ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν μονὴν οἱ τὰ ἐλέη ταῦτα συνάξαντες, ἀπεβίωσεν ὁ ζηλωτῆς καὶ ἐνάρετος Κωνσταντῖος τὴν 9 Μαΐου 1863, κατὰ δὲ τὴν 9 Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐπανακάμφας ὁ ῥηθεὶς ἱερομόναχος Καλὸς διωρίσθη ἀμέσως παρ' ὅλης τῆς ἀδελφότητος καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀρχιερέως ἠγούμενος τῆς μονῆς.

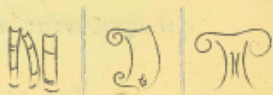
Ἀμα ἀναλαβὼν τὴν τῆς μονῆς διεύθυνσιν, οὐ μόνον ἐπλήρωσε τὰ ταύτης χρέη, ἀλλὰ καὶ ἐπισκευὰς καὶ οἰκοδομὰς ἐποίησατο, εὐτρεπίσας τὴν ἐκκλησίαν τῆς μονῆς καὶ τακτοποιήσας αὐτὴν πνευματικῶς καὶ οἰκονομικῶς. Διὰ τοῦ κατ' ἐπίγνωσιν ζήλου του ἡ μονὴ, συνάρσει θείᾳ, ἔδαινεν ἐπὶ τὰ κρείττω, ἀλλὰ, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, τὴν 23 Ἰανουαρίου τοῦ 1867 ἐπελθὼν ὁ τοιαύτας καὶ τσοαύτας καταστροφὰς ἐπενεγκῶν μέγας ἐκεῖνος σεισμὸς, ἰδίως δὲ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Ληξουρίου, κατέστρεψε καὶ τὸ πλεῖστον τῆς μονῆς, ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς ὁποίας ἐτάφησαν καὶ δύο μοναχοί.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν ταύτην ὅτε ἠγούμενος καὶ οἱ μοναχοὶ δι' ἀτρύτων κόπων καὶ μόχθων ἀνεκαίνισαν οὕτως εἰπεῖν τὴν μονὴν διότι καὶ τὴν ἐκκλησίαν μετεσκεύασαν καὶ νέα οἰκήματα πρὸς περίθλαψιν τῶν προσερχομένων χριστιανῶν ᾠκοδόμησαν. Ἡ κατάστασις λοιπὸν τῆς μονῆς ἐβεβελιώθη, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀδελφῶν κῦξητε νῦν, ὡς

ἄλλοτε οὐδέποτε καὶ πάντες οἱ εἰς αὐτὴν προσερχόμενοι οὐδέποτε ἀφθάνουσιν ἀφθάνως, ἐνῶ, ἐκτὸς τῆς τῶν χριστιανῶν

βοηθείας και τῆς ἀόκνου τῶν μοναχῶν ἐργασίας, οὔτε κτήματα οὔτε ἄλλους πόρους ἔχει ἢ μονή.

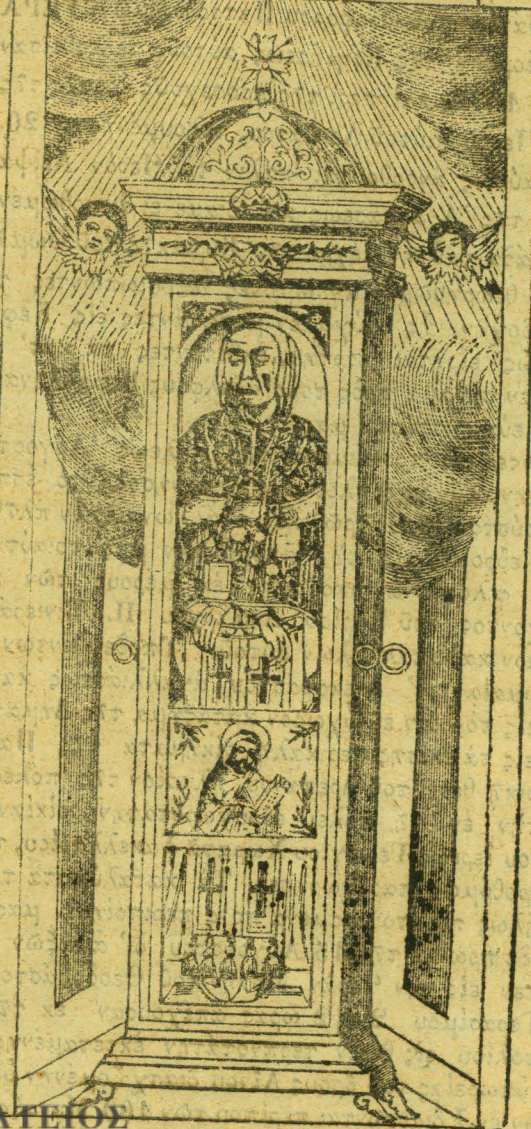
Ὡς πρὸς τὰς τάξεις δὲ τῆς μοναδικῆς πολιτείας, οὐδεμία ἐκ τῶν τῆς Νήσου μονῶν φυλάττει, ὡς αὐτὴ ἐπ' ἀκριβὲς, πᾶν ὅ,τι οἱ πατέρες ἐθέσπισαν, εἴθε δὲ ἡ πρεσβεία τῆς Θεοτόκου διαφυλάξειεν αὐτὴν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, προκόπτουσιν ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ, ὅπως καὶ ἄλλοις Εὐφροσύνοις ἀναδείξῃ πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ καύχημα τῆς ὀρθοδοξίας· ἐπειδὴ ὁ Θεὸς, χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χηματο μέγα, Γεράσιμ Θεόφρων, σκέπε τοῦ δούλου σου.

Ἡ ἐλοπονήσου θεὸς βλαστός, καὶ Κεφαλληνίης ἡ ἀσώλητος θιακούρος, καὶ πάση Ἑλλάδος, τὸ καὶ

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

† Χαίροις ὁ Τρικαλιῶν, Γόνιος λαμπρὸς, χαίροις Κεφαλληνίων, ἀρροσμάγιτος δοθὸς, χαίροις Γερῶν τὸ

ΠΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΟΥΡΝΕΙΟΝ

καὶ ἄλλοις

Δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 14 ἐκδιδόμενην ἐν Πάτρεις ἐφημερίδα «Σφῆκα», τῶν προσκυνητῶν τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως αὐτοῦ, τελεσθεῖσαν τὴν 16 Αὐγούστου 1872, καὶ περὶ τῆς προσεχοῦς ἑορτῆς τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Λειψάνου, τελουμένης τῇ 20 Ὀκτωβρίου, ὡσαύτως ἀγορευταί· πάλιν τὸ Ἱερόν Λειψάνον τὴν Λαμπρὰν τῆς Ἀναστάσεως καὶ διαμένει ἀνωρθωμένον ὅλην τὴν ἑβδομάδα ταύτην μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ.

Ἵνα μὴ θεωρηθῶμεν ἀγνώμονες ἀποσιωπῶντες τὴν φιλόξενον ὑποδοχὴν ἣς ἐτύχουμεν μεταβάντες εἰς Κεφαλληνίαν διὰ τὴν ὡς εἴρηται ἑορτὴν, ἐκθέτοντες τὰ κατ' αὐτὴν, δολογοῦμεν συνάμα πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Κεφαλλῆνας τὰς ἐνδομύχους εὐχαριστήσεις μας.

Φθάσαντες εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως Ἀργοστολίου διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀτμοπλοίου «Ἐπτάνησος» τὸ ἑσπέρας τῆς 14 Αὐγούστου ἐκ Πατρῶν καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν πλῆθος προσκυνητῶν εὗρομεν εἰς τὴν ἀποβίβασίν μας τοιαύτην ἐγκάρδιον καὶ φιλόφρονον ὑποδοχὴν ἐκ μέρους τῶν κατοίκων, προσεξάρχοντος τοῦ Κυρίου Δημάρχου Π. Β. νιεράτου, τῶν Συμβούλων καὶ ὑπαλλήλων αὐτοῦ. Ὑποδεχθέντων ἡμᾶς ἐν τῇ προκυμαίᾳ μετ' ἀνεκφράστου ἀγαλλιᾶσεως καὶ συνοδουσάντων εἰς τὸ λίαν εὐρύχωρον κατάστημα τῆς Δημαρχίας, ἄλλους δὲ εἰς τὰ ἐπίσης περικαλῆ οἰκῆματα τῆς Παναγίας ἐν τῇ γραφικῇ θέσει τοῦ Δρεπάνου, πλησίον τῆς πόλεως, καθῶς καὶ εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει εὐρυχωροτάτην οἰκίαν τοῦ αἰδουσιμωτάτου ἱερέως Γεωργίου Χωραφᾶ Σακελλαρίου, τὴν ὁποίαν οὗτος προθύμως παρεχώρησεν. Τὰ καταλύματα ταῦτα ἴσαν καταλλήλως προετοιμασμένα πρὸς περιποίησίν μας.

Τὴν δὲ πρωΐαν τῆς 15 Αὐγούστου δι' ἀμαξῶν καὶ ζῶων μετέβημεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τοῦ Θεοδοξιάστου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου 2 | 2 ὥρας ἀπέχουσαν ἐκ τῆς πόλεως Ἀργοστολίου ἐξ ἑσθίν τερπνοτάτην ἐκτεταμένης πεδιάδος εἰς τὰς ὑπαρείας τοῦ ὄρους Αἴγιου διασχίζομένην ὑπὸ ὁδῶν ἀμαξωτῶν ἐν ἣ διαιτῶνται περίπου τῶν 100 Μοναζουσῶν, (καὶ τῆς ὁποίας τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν κλπ. εὕρισκε ὁ βουλομένος εἰς τὸ πρὸ ὀλίγου ἐκτυπωθεὶς ἐνταῦθα παρὰ τοῦ εἰκόνα

γράφου Κ. Δημητρίου Λυκούδη, Κεφαλλῆνος, ἱερόν βιβλίον τῶν δύο ἀκολουθειῶν τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, ὃ καὶ ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ ὑπευργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν). Ἐκεῖ τῦρομεν μεγάλα οἰκῆματα καὶ λίαν εὐρύχωρα καλῶς προετοιμασμένα ὅπου κατελύσαμεν ἀπολαμβάνοντες πολλὰς περιποιήσεις πολλοὶ δὲ διεμείναν ἐξ ὄλας ἡμέρας, ὃ δὲ Πανοσιώτατος Καθηγούμενος Διονύσιος Μακρῆς, περιποιήθη ἡμᾶς πατριώτατα μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς μας, προσκαλῶν καθ' ἡμέραν πάντας εἰς γενικὴν τράπεζαν ὅθεν ἐκφράζομεν αὐτῷ καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην μας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὥραν ἐνάτην π. μ. ἤρχισεν ἡ θεία λειτουργία ἐν τῇ τριουποστάτῳ Ἐκκλησίᾳ ἣν ὁ Ἅγιος ψυχοδόμησεν, καὶ ΝΕΑΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ τὴν Μονὴν ἐπονόμασεν, (ὡς ἀναφέρει τὸ ἐν τέλει τῆς βίβλου τοῦ Ἁγίου, Πατριαρχικὸν ἐγγράφον, δι' οὗ ἐπικυροῦνται τὰ τῆς διαθήκης τοῦ Ἁγίου,) εἰς ἣν ὑπάρχει καὶ ὁ ἱερός αὐτοῦ Τάφος.

Μετὰ δὲ τὴν θείαν λειτουργίαν γενομένης παρακλήσεως ἠνεώχθη ἡ μεγάλη Ἱερά Λάρναξ καὶ ἐξήγαγον τὸ Ἱερόν Λειψάνον, ὃ καὶ μετέφερον μετὰ τῆς ἀργυρᾶς θήκης οἱ ἱερεῖς εἰς τὴν ἐντὸς τῆς Μονῆς μεγάλην Ἐκκλησίαν καὶ ἔθεσαν αὐτὸ ὄρθιον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς θύρας τοῦ ἱεροῦ δῆματος, ὅπου διέμενον ὄρθιον ἡμέρας ἐννέα εἰς θέαν πάντων. Ἐκεῖ ἤξιώθημεν πάντες προσκυνήσεως, ἀσπασάμενοι τὰς ἁγίας αὐτοῦ χεῖρας καὶ πόδας, καὶ θαυμάζοντες τὸ σεβάσιμον αὐτοῦ πρόσωπον, τοῦ ὁποίου ἡ θέα ἐπροξένει εἰς πάντας μέγαν σεβασμὸν πνεῶν ἀίρητόν τε καὶ οὐράνιον εὐωδίαν.

Τὸ δὲ ἑσπέρας ἤρχισε ἡ ὀλονύκτιος ἀκολουθία διαρκέσασα μέχρι τῆς πρωΐας ὑπὸ ἐξ μουσικῶν ἀρίστων.

Ἐνταῦθα! τίς διηγήσεται τὴν πνευματικὴν εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίαν, ἣν ἐλάβομεν ἀκούοντες τὰ πνευματικὰ ἄσματα καὶ τὴν ἐναρμόνιον συμφωνίαν τῶν Μουσικῶν, ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος ἐξερχομένην. Ἡ νύξ αὕτη ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς πανευφροσύνος καὶ ἀνεξάλειπτος διαμενεῖ εἰς τὰς ψυχὰς μας.

Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ἠσθάνθημεν τὸν νοῦν ἡμῶν ἀνυψούμενον εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἐνομιζόμεν ὅτι ἐδλέπομεν ἐνώπιόν μας τὸν Παράδεισον καὶ τὴν Κόλασιν. τὸν Παράδεισον μὲν περιεσπᾶμεν διὰ τῆς πολυτελεστάτης καὶ καταφωτιστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ ἀπάσης τῆς ἐν αὐτῷ τελουμένης ἀρχιερατικῆς λειτουργείας πρὸς ἐξύμνησιν τοῦ Ὑψίστου καὶ δό-

ξαν του υπ' αυτου δεξαοθεντος Αγίου Γερασίμου, την Κόλα-
σιν δε δια των πλησίων του Ιεροῦ Λειψάνου παρευρισκομένων
δυστυχῶν πλάσματων των ενοχλουμένων υπό πνευμάτων ά-
καθάρτων και δεινῶς βασανιζομένων φρουασόντων και σπαρασ-
σάντων.

Αλλά ταῦτα, οὐδέ λόγος, οὐδέ γραφή δύναται ἐπαξίως νά
παραστήσῃ, ἐάν δέν ἀξιωθῇ ν' ἀντιληφθῇ τις διά των ἰδίων
αισθήσεων, ἵνα ἐνοήσῃ τὸ ἀξίωμα και τὰς χάριτας, μέ τὰς
ὁποίας ὁ Πανάγαθος Θεός ἐπλούτισε τὸν Ἅγιον Γεράσιμον
διανύσαντα τὸ στάδιον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν προσευχῇ και
νηστεία και διά τούτο ἀξιωθέντα ἀφθαρσίας και πλείστων
ἄλλων θείων δωρεῶν, πρὸς στήρξιν των πιστῶν, ἐπανόρ-
θωσιν των πεπλανημένων, στηλίτευσιν δε και φίμωσιν των
ἀπίστων.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, 16 Αὐγούστου, ὦραν ἑνάτην π.
μ. ἤρχισεν ἡ θεία λειτουργία, καθ' ἣν ἐξεφωνήθη και πα-
νηγυρικός λόγος υπό του ἐκείσε Ἱεροκλήτου.

Μετά ταῦτα, γενομένης παρακλήσεως, προσελάβομεν μετά
μεγίστης εὐλαβείας, οἱ ἱερεῖς, και τινες ἐξ ἡμῶν ἐπὶ των ὤ-
μων τὸ Ἱερόν Λειψάνον, και ψαλλομένων των ἐπιταφίων αὐ-
του ἐγκομίμων, μετεφέρομεν αὐτὸ ὄρθιον μέχρι του φρεατος του
Ἁγίου, ἀπέχοντος σχεδόν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐκ τῆς Μο-
νῆς, ὅπου και ἐγένετο γονυκλιτῶς καταλληλος δέσπαις, ὑπὲρ
τῆς σωτηρίας πάντων.

Ἐπανελθόντες δε μετά του Ιεροῦ Λειψάνου εἰς τὴν Μο-
νὴν, ἐθέσαμεν αὐτὸ ὄρθιον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν του Ἱεροῦ Βή-
ματος εἰς προσκύνῃσιν πάντων περι ὦραν 1 μ. μ. καθ' ἣν τρά-
παξα γενική ἡτοιμασμένη πλουσιοπαροῶς ῥάς περιέμε εν.

Ἄλλα ταῦτα ἐπανελήφθησαν ἀπροαλλαιτῶς 9 ὡρας ἡμέρας
ἦτοι μέχρι τῆς 23 Αὐγούστου, καθ' ἣν ἐγένετο πάλιν μεγάλη
λιτανεία μετά του Ιεροῦ Λειψάνου μέχρι του φρεατος του
Ἁγίου, και ἐπανελθόντες ἔθεσαν πάλιν τὸ Ἱερόν Λειψάνον
ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει, ἦτοι ἐν τῇ μεγάλῃ Λάρνακι ἀνωθεν του
τάφου αὐτοῦ, ἐντὸς τῆς ἀνωγειρημένης τρισποστάτου Ἐκ-
κλησίας.

Και ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἐξαρέτου ἀδελφικῆς ὄντως υποδο-
χῆς ἧς ἐτύχουμεν παρά των ἀδελφῶν Κεφαλληνῶν.

Τί δε εἶπομεν περὶ των κατά τὴν πελαγηθὴ θυμωσίων,
ἅτινα εἶδομεν, ἦτοι περὶ τῆς ἐξουσίας και τῆς δυνάμεως, ἡτις

ἐδώρηθη παρά του Θεοῦ εἰς τὸν τρισέβαστον ἡμῶν Θεοφόρον
Γεράσιμον, ἐπὶ των ὑπὸ ἀκαθάρτων πνευμάτων περιζομένων
και πρὸς αὐτὸν πρὸς ἴσιν πεμπομένων; ἀλλὰ περὶ τούτου
καλλίον εἶπαι νά σιγήσωμεν και ν' ἀφίσωμεν εἰς τὸς ἐπιθυ-
μοῦντας νά μεταβῶσι και ἴωσι, και πιστεύωσι, διότι πᾶσα
διήγησις εἶναι ἐλλειπής.

Ἡμεῖς τούτο μόνον ἐνταῦθα λέγομεν, ὅτι ἀκόμη εἴμεθα
χυρευμένοι ἐκ τῆς ἐκστάσεως και τῆς φρίκης, ἣν ἠσθάνυμ-
μεν, ἐξαιρέτως, καθ' ἣν στιγμὴν ἠνοιόθη ἡ μεγάλη Ἱερά
Λάρναξ, και ἐξήχηθη του Ἁγίου τὸ Λειψάνον, ὅτε εἶδομεν
τοὺς ὀλολυγμούς, τοὺς σπαραγμούς, τὰς ἐξαγριώσεις, τὰς ἐπι-
θέσεις, τὰς διαμαρτυρήσεις τῶ πασχόντων κατά του Ἁγίου
και κατά των προσκυνητῶν. Και ὅτι ἔλοι εἰ πάσχομεν, ἦσαν
ἐντελῶς ἐλεύθεροι, κατά τὸ δόγμα τῆς τελειῆς, και ὅτι
βλέπων τις τὴν μανιώδη αὐτῶν κατάστασιν, και τὴν λυσσῶδα,
οὕτως εἶπειν ἐξαγριώσιν, ἐνόμζεν ὅτι και τὸ Ἱερόν Λειψάνον
και τοὺς προσκυνητὰς θέλουσι κακοποιῆσαι, και ὁμοίως οὐδέ
τρίχα τινὸς δύνανται νά βλάψωσι, διότι, ὡς οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦσι
σεντορία τῆ φωνῆ εἶναι δεσμευμένοι ὑπὸ ἀόρατου θεομοῦ.

Ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς ἡμᾶς νεανίσις δεκα-
εξαετής ἐκ Μεσολογγίου, ὀνόματι Ἀλεξάνδρα, ἡτις ἐκμα-
νεῖσα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήγαγον τὸ Ἱερόν Λειψάνον ἐκ τῆς
Λάρνακος ἐφρικία, ὠλόλυζεν, ἐφίμει εἰς διαφόρους γλώσσας,
και ἔλεγεν, ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ τάγμα του Βασιλεῦς κλπ.
κλπ. τὰ ὅποια ἀδύνατον ἐν λεπτομερῆ νά διηγηθῶμεν.

Ἐπίσης ἐθαυμάσαμεν ἰδόντες και ἑτέρον 18 ἐτῶν νεανίδα
ἐκ Κεφαλληνίας ὀνόματι Καλιόπην, πάσχουσαν ἀλλοτε και
θεραπευθεῖσαν διά τῆς θείας βοηθείας του Ἁγίου Γερασίμου
δεικνύουσαν ἡμῖν ἐν πλήρει συνέσει και κατανύξει ψυχῆς τὰ
σημεϊατῶν δαγμαμάτων των χειρῶν τῆς και ἔσχιματων του
ὤραίου προσώπου τῆς.

Ἐκ τῆς τερπινοτάτης ταύτης Μονῆς του Ἁγίου Γερασί-
μου, μετέβημεν πλείστοι ὀδηγούμενοι κατὰ διαφορῶν γνωσῶν
φίλων εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν του Ἁγίου Ἀνδρέου, χειμένην
μεταξὺ πόλεως Ἀργυροστολίου και Μονῆς του Ἁγίου περι-
που ὦρας μακρὰν, ἐν ἣ διαιτῶνται περὶ τὰς 23 Μηνιαζούσας,
ὅπου ἐτύχουμεν ἀδελφικῆς δεξιώσεως και περιποιήσεως, ἀξιω-
θέντες τῆς προσκυνήσεως του Λειψάνου του Ιεροῦ ποδός του
Μοναχοῦ Αποστόλ. Ἀνδρέου. Μετέβημεν δε τινὲς και εἰς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΧΟΡΑΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ

τὴν κοινοβιακὴν Μονὴν Εὐαγγελιστρίας εἰς Κηπούργια, μακρὰν 2 1/2 ὥρας τῆς πόλεως Ληξουρίου, ἐν ἣ ῥῶσι κοινοβιακῶς περίπου 40 Μοναχοί, ὅπου καὶ ἠξιώθημεν ἐξόχων περιποιήσεων. ἠξιώθημεν δὲ μεταξὺ τῶν διαφόρων κειμηλίων καὶ προσκυνήσεως τεμαχίου τινός τοῦ Ζωηφόρου Ἐύλου τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐντὸς πολυτιμωτάτης ἀγυροκεχουσσώμενης θήκης (ὁμοίως περιποιήσεις ἐλάβομεν καὶ εἰς ἄλλας Μονὰς ὅπου διήλθομεν, ἄς διὰ τὴν βραχυλογίαν παραλείπομεν.)

Ἐπονεληθόντες δὲ εἰς Ἀργοςόλιον, ὁδηγήθημεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ 1 (4 τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν πόλιν ἀπέχον ἀρχαῖον Ἀσκητήριον τοῦ Ἀγίου Γερασίμου, εἰς θέσιν Σπήλια, λίαν ἀξιοθέατον, ἐνθα ὁ Ἅγιος διέτριψε χρόνους πέντε καὶ μῆνας 11, (ὡς ἐν σελίδι 159 τῆς νεοτύπου βίβλου τοῦ Ἀγίου γίνεται λόγος.)

Ἐκεῖ εἶδομεν τὸ σκληρὸν καὶ σκοτεινὸν μέρος τοῦ Σπηλαίου καὶ τὴν σκληρὰν στρωμνὴν τοῦ Ἀγίου ἐν αὐτῷ ἐπὶ τοῦ βράχου φέρον ὄλα τὰ σημεῖα τῆς ἀρχαίας κατοικήσεώς του. Περιέχει ἐντὸς αὐτοῦ καὶ μικρὸν ἐκκλησίδιον, ὑποκάτωθεν δὲ αὐτοῦ θρύει ὕδωρ πανευχάριστον, ἀναπολῶν δὲ κατὰ νεῦν καὶ ἀναβάσεις ἐγένοντο ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν φανταζόμενοι τὴν φιλέρμιον καὶ ἱσάγγελον ζωὴν τοῦ Ἀγίου διελθόντος τοιαύτην στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρει τοιαύτην κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου (Στενὴ ἢ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς, ἢ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὕρισκοντες αὐτήν, Πλατεῖα δὲ ἡ πύλη, καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἢ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπάλειαν, καὶ πολλοὶ εἰσὶν οἱ διερχόμενοι δι' αὐτῆς. (Ματθ. Κεφ. ζ'.)

Ἐν γένει λοιπὸν πρέπει νὰ κηρύξωμεν ὡς φόρον εὐγνωμοσύνης τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστήσεως μας πρὸς τοὺς ἀδελφούς Κεφίλληνας διὰ τὴν ὄντως ἀδελφικὴν ὑποδοχὴν, μετ' ἧς μας ὑπεδέχθησαν, διότι τῶνόντι, ὅπου καὶ ἡμεῖς ἐμείνωμεν, ὅπου καὶ ἂν διήλθομεν ἐλάβομεν ἐξαιρετικὰς περιποιήσεις, πάντες ἐπροθυμοποιούνητο τίς περισσότερον νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ. Ἰδίως ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας εἰς τοὺς ἠγουμένους καὶ τὰ πληρώματα τῶν Ἱερῶν Μονῶν οὓς ἐπεσκέψθημεν, εἰς τὸν ἀξιόσεβαστον Ἀρχιεπίσκοπον Μητροπολίτην

Κεραλληνίας Σπυρίδωνα, εἰς τὸν οἰδεσιμώτατον Ἀρχιμανδρίτην Νικόλαον Δοακονταῖδην, εἰς τὸν μέγαν Οἰκονόμον Ἱερέα Σταῦρον Ἰγγλέσην, καὶ εἰς τὸν οἰδεσιμώτατον Ἱερέα Γεωργιον Χοραφῶν Σακελλάριον καὶ λοιποὺς ἐν γένει.

Πρέπει δὲ κρίνομεν νὰ ἐκφράζωμεν τὰς εὐχαριστήσεως μας καὶ εἰς τοὺς συλλαβόντας τὴν ὠφελιωτάτην ταύτην καὶ ὑψηλὴν ἰδέαν, πῶτην ἤδη φορὰν, καθὼς καὶ εἰς τὴν πρὸς πραγματοποιήσιν αὐτῆς συστηθεῖσαν ἐπιτροπὴν, καὶ ἐν τέλει διακηρύττομεν ὅτι εὐχαριστηθέντες λίαν ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης καὶ μεγάλως ὠφεληθέντες ψυχικῶς θέλομεν μεταδῆ καὶ πάλιν κατὰ τὴν 20 τρέχοντος μηνός εἰς προσκύνησιν τοῦ τρισεβάστου ἱμῶν Πατρὸς Γερασίμου, καθ' ἣν ἑορτάζεται ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Λείψανου, ὅτε ἀνυρθοῦν πάλιν τὸ ἱερὸν λείψανον καὶ διαμένει ὄρθιον ἡμέρας ὀκτῶ, ἐπίσης θέλει μεταδόμεν καὶ κατὰ τὴν Δευτέραν τῆς Λαμπρᾶς τῆς Ἀναστάσεως καθ' ἣν πάλιν εἶναι ἀνωρθωμένον τὸ Ἱερὸν Λείψανον καὶ διαμένει ὄρθιον ἡμέρας 8 ἥτοι μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ.

Τελουμένων ὄλων τῶν παρατάξεων σύμφωνα μετὰ τὴν τοῦ Αὐγούστου ἑορτὴν, ὡς εἶρηται, ἐν ἣ διεύθυνσις τῶν Ἑλληνικῶν Ἀτμοπλοίων παρεξῆ καὶ πάλιν εὐκολίας ὡς τὸ πρῶτον, ἥτοι κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ναύλου ἀνόδου καὶ ἐπανόδου.

Πρὸς Θεοῦ, εἰς πολλὰ ἐπὶ βλαβῆ ψυχῆ τε καὶ σώματι ἀπόνως νὰ ἐξοδεύωμεν, καὶ διὰ τοιούτου καὶ τηλικούτου ψυχωφελεστάτου θεάματος νὰ φεισῶμεν!!

Ἐπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν προσκυνητῶν.

ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ.

Ὁ νεοφανὴς αὐτός ἀστὴρ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας Θεοφόρος Γεράσιμος, (ὁ λίθος ὁ ἀδαμάντινος ἐν ᾧ συντρίβονται πάσαι αἱ κεφαλαὶ τῶν καινοτομιῶν τῶν καὶ παρεκτροπῶν ἐκ τῆς ἀλανθαστοῦ ἀγίας ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας) ἐγεννήθη τὸ 1509 ἔτος Μ. Χ. εἰς χωρίον Τρίκκαλα τῆς Πελοποννήσου, ἐκ τῆς λαμπρᾶς οἰκογενείας τῶν Νοταραίων. Θεῶν δὲ πόθῳ σκύβαλα πάντα ἠγγασάμενος τὰ τοῦ κόσμου ἰδέα, ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ με-

τὰ ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἀναλαμβάνει τὰ τοῦ ἀγγελιοῦ ἀνακομιδῆς. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἐπέσκηψε τὸ ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἀναλαμβάνει τὰ τοῦ ἀγγελιοῦ ἀνακομιδῆς. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἐπέσκηψε τὸ ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἀναλαμβάνει τὰ τοῦ ἀγγελιοῦ ἀνακομιδῆς.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

που ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ ἱερεύς, ἐκείθεν εἰς Κρήτην, εἰς Ζάκυνθον καὶ ἐπὶ τούτοις εἰς Κεφαλληνίαν, εἰς ἣν διετέλεσεν ἀγωνιζόμενος τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, μέχρις οὗ ἔφθασεν εἰς γῆρας βιβύ. Ἀνεκαύθη δὲ ἐν Κυρίῳ τῷ 1579 τῇ 15 αὐγούστου. τὸ δὲ ἱερόν αὐτοῦ σπήνος διαμεῖναν ἀφάρτον καὶ ἀκέραιον καὶ πάσης εὐωδίας ἀνάμεστον, ἰάσεως παρεκτικὸν καὶ κατὰ δαιμόνων ὀλέθριον, μαρτυρεῖ ἦν ἐν Οὐρανίσις χαίρει δόξαν ὁ ἅγιος.

Τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ δύναται ὁ βουλούμενος νὰ ἴδῃ εἰς τὴν νεοεκδοθεῖσαν ἐν Πάτραις πληρεστάτην ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου, καὶ ὡς τοιαύτην ἐγκριθεῖσαν καὶ συστηθεῖσάν ὑπὸ τῆς ἱεραρ. Συνόδου καὶ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐκκλησιαστικῶν, σύγκειται δὲ ἐκ διακοσίων τριάκοντα τεσσάρων σελίδων ὁγδοῦ σχήματος καὶ περιέχει τὰς δύο ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφύρου Πατρὸς ἱμῶν Γερασίμου, καὶ τὴν τῆς Ἱπεραγίας Θεοτόκου τὴν συμφυλλομένην κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Αὐγούστου, τὸν Παρακλητικὸν Κανόνα, τοὺς ἐπιταφίους Ἀσματικούς Κανόνας του, καὶ τοὺς πρὸς αὐτὸν ψαλλομένους 24 Αἶνους ἢ Ὁμοίους, τὴν βιογραφίαν αὐτοῦ ἐν συνόψει εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν καὶ ἐν ἐκτάσει εἰς τὴν νεοελληνικὴν, καὶ Πανηγυρικὸν σπουδαῖον λόγον ὑπὸ Διακόνου Κωνσταντίνου Τυπάλδου (ἀκολουθῶς χρηματίσαντος Ἀρχιερέως καὶ διευθυντοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱεραρ. Σχολῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως,) ἐκφανθέντα ἐν τῇ μηνίμῃ τοῦ Ἁγίου πρὸς δὲ προσετέθη ἀντίγραφον ἐκ τοῦ ἐπὶ μεμβράνης Συγκλητικῆς ἐγγράφου τοῦ ἀειμνήστου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, δι' οὗ ἐπικυροῦνται τὰ τῆς διαθήκης τοῦ Ἁγίου καὶ δύο εἰκονογραφαὶ τοῦ Ἁγίου ζῶντος καὶ ὡς λείψανον, καὶ ἡ τοῦ Ἀσκητηρίου εἰς τὸ Σπήλαιον Σπήλια ἐτυπώθη δαπάνῃ Διμ. Δουκούδη, Ἰωγράφου Κεφαλλῆνος· οἱ δὲ τὴν ἀπόκτησιν ταύτης ἐπιθυμοῦντες εὐρίσκουσιν ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ βιβλιοπωλεῖ Α. Σ. Ἀγαπητοῦ, καὶ εἰς τοὺς δωδεκακίλους Παναγῆ Ραῖῃ καὶ Διονύσιον Κομπασέκραν, Κεφαλλῆνας, οἵτινες ὑπάρχουσι μέλη τοῦ ἐσχάτως σχηματισθέντος ἐν Ἀθήναις συλλόγου, ὑπὲρ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, ἐν Πάτραις παρὰ τῷ βιβλιοπωλεῖ Β. Σακοπούλου καὶ εἰς τὸν ἐκδότην, ἐν Κεφαλληνίᾳ εἰς Γεωρ. Λουκάτον καὶ Σ. Δουκούδην.

ΤΥΠΟΙΣ Α. Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Παναγία 1872. *Παναγία*
 να με δαλάσει να σε ἀγαπῶ πὸ βίβλιν
 Ἁγὸ ἐχειροτονήθη *σε προσέβη βουβέρη βουβ*
 σε ἄγιε Διονύσιε *μεγαλὸν βουβέρη*
 πατράς 10 Ἰανουαρίου 1874.

ὁ ἄριστος πρῶτος
ὁ πρῶτος τοῦ αὐτοῦ
ἱεροῦ ἡμεῖς ἡμεῖς
ἡμεῖς ἡμεῖς
ἡμεῖς

3 ΤΟΡΤΙΒΙΑΝ ἢ
Σαφ' ἢ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ